26 Απριλίου, 1942

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Ράιχσταγκ

(Sieg der Wahrheit!)

Νίκη της Αλήθειας!

Το σλόγκαν της εβδομάδας με απόσπασμα της ομιλίας.

Sieg der Wahrheit!

Wir Deutsche haben in diesem Ringen um Sein oder Nichtsein nur alles zu gewinnen. Denn der Verlust dieses Krieges würde ohnehin unser Ende sein. Die innerasiatische Barbarei würde über Europa kommen wie zu Zeiten der Hunnen oder der Mongolenstürme.

England aber kann in diesem Kriege nichts gewinnen, es wird verlieren. Und es wird dann vielleicht einmal in seine Geschichte die Erkenntnis eingehen, daß man das Schicksal von Völkern und Staaten weder zynischen Trinkern noch Geisteskranken anvertrauen soll. In diesem Kampfe wird am Ende die Wahrheit siegen!

Sie aber ist bei uns! **Der Führer am 26.4.1942**

Parole der Woche Nr. 23/1942 / Zentralverlag der NSDAP., München 0155

Νίκη της Αλήθειας!

Σ’αυτήν την πάλη για ύπαρξη ή μη ύπαρξη εμείς οι Γερμανοί έχουμε να κερδίσουμε μόνο τα πάντα. Γιατί έτσι κι αλλιώς η απώλεια αυτού του πολέμου σημαίνει το τέλος μας. Η ενδοασιατική βαρβαρότητα θα ερχόταν στην Ευρώπη όπως την εποχή των Ούννων ή της Μογγολικής λαίλαπας.

Η Αγγλία όμως δεν μπορεί να κερδίσει τίποτα από αυτόν τον πόλεμο, θα χάσει. Και τότε ίσως μια μέρα στην ιστορία να συνειδητοποιήσει, ότι τη μοίρα των εθνών και των κρατών δεν πρέπει κανείς να την εμπιστεύεται σε **κυνικούς μεθύστακες** ούτε σε **ανισόρροπους**.

Σε αυτόν τον πόλεμο η αλήθεια θα νικήσει στο τέλος!

Αλλά είναι μαζί μας! **Ο Αρχηγός στις 26.4.1942**

Το σύνθημα της εβδομάδας No. 23/1942 / Κεντρικός εκδοτικός οίκος του NSDAP, Μόναχο

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Γερμανικό Ράιχσταγκ στις 26 Απριλίου 1942

(Νίκη της Αλήθειας!)



Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_n4_bsb00000613_00110.html

Βουλευτές μου!
Άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ!

Στις 11 Δεκεμβρίου 1941, όταν μπόρεσα να σας μιλήσω για τελευταία φορά, είχα το προνόμιο να κάνω έναν απολογισμό της πορείας των γεγονότων του περασμένου έτους. Ως προς το ιστορικό τους μεγαλείο και τη συνεχιζόμενη πολιτική τους σημασία έχουν μια διάσταση που ίσως δεν θα αναγνωριστεί πλήρως παρά μόνο αιώνες αργότερα. Μετά την καταστολή της εξέγερσης στο Βελιγράδι, που υποκινήθηκε από κοινού από την Αγγλία και τη Μόσχα, λίγες εβδομάδες αργότερα, η Ευρώπη αντιλήφθηκε, για πρώτη φορά ίσως μετά από αιώνες, την κοινή απειλή από την Ανατολή, από την οποία πολλές φορές έχει εξαρτηθεί η ύπαρξη ή η μη ύπαρξη της ηπείρου μας από την επιτυχημένη άμυνά της.

Για πολλούς ανθρώπους τα αίτια του αιματηρού πολέμου που μας έχει επιβληθεί από τον Σεπτέμβριο του 1939 έχουν πλέον γίνει πιο ξεκάθαρα. Γιατί αυτός ο πόλεμος δεν μοιράζεται πλέον τα χαρακτηριστικά των εσωευρωπαϊκών αντιπαραθέσεων που έχουμε συνηθίσει στο παρελθόν. Ολοένα και περισσότερο, επικρατεί η βαθιά εντύπωση ότι τα συνήθη ή εύλογα συμφέροντα μεμονωμένων χωρών δεν επαρκούν για να εξηγήσουν τους λόγους αυτού του ιστορικού αγώνα, αλλά ότι είναι μια από εκείνες τις στοιχειώδεις αντιπαραθέσεις που, – ταρακουνώντας τον κόσμο μια φορά στα χίλια χρόνια – προαναγγέλλουν τη χιλιετία μιας νέας εποχής. Πολλά από τα ιστορικά πρόσωπα που εμφανίζονται στην πορεία του δεν γνωρίζουν περισσότερο το βαθύ νόημα της αποστολής και των πράξεών τους από όσο ο απλός στρατιώτης στο πλαίσιο μιας ευρύτερης στρατιωτικής επιχείρησης. Οι χρονικές περίοδοι τέτοιων εκρηκτικών εποχών είναι τόσο μεγάλες που ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά δυσκολεύεται να δει το πλαίσιο και ακόμη και τη σημασία της ζωής του σε σχέση με τη συνολική πορεία των γεγονότων. Όμως παρά ταύτα, ακόμη και εκεί όπου φαίνεται ότι δεν υπάρχει κανένα νόημα ή όφελος από μια τέτοια διαδικασία, η οποία συγκλονίζει έθνη και ακόμη και ηπείρους, υπάρχουν επωφελούμενοι. Πολλοί πιστεύουν ότι πρέπει να οδηγήσουν, αλλά είναι μόνο οι οδηγημένοι και άλλοι θέλουν να χτυπήσουν και, στο τέλος, είναι αυτοί που χτυπιούνται.

Όταν, στις 3 Σεπτεμβρίου 1939, μετά από τις ατελείωτες γερμανικές προσπάθειες για ειρήνη, παρουσιάστηκε στο νέο Ράιχ η κήρυξη του πολέμου από τη Γαλλία και την Αγγλία, αφού αυτά τα κράτη μέσω της έκδοσης λευκού πληρεξούσιου ώθησαν την Πολωνία σαν δύναμη ανάφλεξης, έπρεπε κανείς να απελπιστεί από τη λογική ενός κόσμου που, προφανώς χωρίς κανένα λόγο, αντί να αποφύγει την ατυχία ενός τόσο παράλογου πολέμου, οδηγούσε κυριολεκτικά στη καταστροφή.

Τώρα όλοι γνωρίζουμε ότι η Αγγλία είχε συνωμοτήσει με ένα πολιτικό δόγμα για την εσωτερική αποδιοργάνωση των κρατών της ευρωπαϊκής ηπείρου, ένα δόγμα, που πιστεύει ότι βλέπει τον κατακερματισμό της ηπειρωτικής χώρας σαν την πρώτη προϋπόθεση για την ευημερία και την αύξηση της βρετανικής παγκόσμιας αυτοκρατορίας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή η ιδέα, που κυριάρχησε στη δραστηριότητα της αγγλικής πολιτικής, ήταν πολύ σαγηνευτική από μόνη της. Ενώ η Ευρώπη πέθαινε αιμορραγώντας από τους αμέτρητους εσωτερικούς πολέμους, η Μεγάλη Βρετανία κατάφερε να χτίσει ένα παγκόσμιο οικοδόμημα με ελάχιστο αίμα. Ο τίτλος της «Αυτοκρατορίας» όμως που της απονεμήθηκε ως προς τον χαρακτήρα της, δεν θα μπορούσε να συγκριθεί με την αυτοκρατορική Ρώμη περισσότερο από έναν διεθνή εμπορικό όμιλο με μια παγκόσμια εταιρεία διεθνούς επιπέδου.
Συγχρόνως είναι μια υπερεκτίμηση της βρετανικής πολιτικής τέχνης καθώς και της απλής πολιτικής και στρατιωτικής ικανότητας των Άγγλων θέλοντας να αποδεχτούν, ότι η αιτία της καταστροφικής αποσύνθεσης της Ευρώπης βρισκόταν στο έργο τους. Εδώ συγχέεται η δημιουργία μιας κατάστασης με την αξιοποίησή της.

Γιατί η Ευρώπη αποσυντέθηκε εν μέρει σαν αποτέλεσμα της φυσικής γήρανσης της κορυφαίας ηπειρωτικής δύναμης μετά την κατάρρευση της ρωμαϊκής παγκόσμιας αυτοκρατορίας και εν μέρει σαν αποτέλεσμα της διάβρωσης των στοιχείων που είχαν δώσει σε αυτό το κέντρο της Δύσης την εποχή εκείνη την εθνική και την κρατική βάση. Με την διχοτόμηση μεταξύ της αρχαίας ρωμαϊκής ιδέας του κράτους από τη μια αλλά και των αυτοκρατορικών αξιώσεων της ρωμαϊκής εκκλησίας από την άλλη, τα θεμέλια του κεντρικού κρατικού σχηματισμού στην Ευρώπη καταστράφηκαν σταδιακά. Επιπλέον υπήρχε η σοβαρή κρισιμότητα, με την οποία ο κόσμος εκείνη την εποχή βυθίστηκε σε ζητήματα που ήταν πιθανό να εμπλέξουν την Ευρώπη σε ατελείωτες θρησκευτικές εσωτερικές διαμάχες, ενώ τα ίδια προβλήματα σήμερα αναγνωρίζονται πλέον σαν εντελώς άσχετα από το κράτος και αξιολογούνται ανάλογα. Η κατάρρευση του παλιού γερμανικού Ράιχ και επομένως της επικρατέστερης κεντρικής κυριαρχίας μιας εσωτερικής ευρωπαϊκής οργάνωσης εκείνη την εποχή προκλήθηκε εξίσου λιγότερο από τους Άγγλους όσο η κατάρρευση της Ρώμης προκλήθηκε κάποτε από τους

γερμανικούς λαούς. Και στις δύο περιπτώσεις όμως, οι εσωτερικές αδυναμίες οδήγησαν σε καταστάσεις, που επέτρεψαν σε εξωτερικές δυνάμεις να επέμβουν και έτσι ανάγκασαν την παγκόσμια ιστορία να ακολουθήσει μια νέα πορεία για πολλούς αιώνες. Έτσι, η ίδια η Αγγλία δεν ήταν κατά κύριο λόγο ικανή να διασπάσει την ήπειρο, – επειδή σαν κρατική δομή ήταν πολύ ασήμαντη εκείνη την εποχή – αλλά κατάφερε, επωφελούμενη από την επακόλουθη ευρωπαϊκή διάσπαση, μόνο χάρη στη νησιωτική της θέση που απαιτούσε ελάχιστη δύναμη αλλά και τη μέγιστη πονηριά, να διατηρήσει την ευρωπαϊκή ανικανότητα και με την δική της δύναμη, την οποία είχε διατηρήσει σχεδόν ακέραιη, να κατακτήσει τον υπόλοιπο κόσμο, που εν μέρει ήταν ανεξερεύνητος ή τουλάχιστον πολιτισμικά και αμυντικά κατώτερος και εν μέρει εξαντλημένος σε συνεχείς εσωτερικούς πολέμους.

Μόνο ένας ανόητος μπορεί να παραβλέψει ή να αρνηθεί, ότι – όπως κάθε πολιτική διαδικασία οργάνωσης – και αυτή είχε τα οφέλη της για την ανθρωπότητα. Αλλά θα ήταν εξίσου ανόητο να υποθέσει κανείς ότι η Βρετανική Αυτοκρατορία θα μπορούσε να διατηρήσει για πάντα τη λεγόμενη ισορροπία δυνάμεων στην Ευρώπη. Τα στοιχεία αυτής της ηπείρου που αγωνίζονται για την ενότητα του αίματος και είναι προσανατολισμένα στη φυλετική έννοια, δεν θα μπορούσαν μακροπρόθεσμα να εμποδιστούν από την ενοποίησή τους, όπως θα ήταν εξάλλου ανόητο να υποθέσει κανείς, ότι σε περίπτωση εμφάνισης ενός κινδύνου που θα απειλούσε την ύπαρξη όλων των λαών της Ευρώπης θα μπορούσε να αποτρέψει μια ενοποίηση των επηρεαζόμενων.

Όλοι οι πόλεμοι που διεξήγαγε η Αγγλία εναντίον της ηπείρου σε αδιάλειπτη διαδοχή για αιώνες, ουσιαστικά θα μπορούσαν να έχουν επιτυχία μόνο εφόσον επρόκειτο για καταπολέμηση αμιγώς κρατικών δομών δυναστικού χαρακτήρα από άλλα παρόμοια φαινόμενα. Τη στιγμή όμως που οι λαοί άρχισαν να αφυπνίζονται πέρα από τα δυναστικά συμφέροντα, τα μέσα της προηγούμενης βρετανικής ευρωπαϊκής πολιτικής ήταν καταδικασμένα να αποτύχουν. Παρά τους πολυάριθμους πολέμους, μακροπρόθεσμα δεν ήταν δυνατό για την Αγγλία να καταστρέψει το γαλλικό εθνικό κράτος, παρ' όλες τις προσπάθειες δεν κατάφερε να αποτρέψει την ένωση των Ιταλών και παρ' όλες τις επεμβάσεις αναδύθηκε αμέσως το γερμανικό Ράιχ από τα παλιά του ερείπια με τη θέληση των γερμανικών φυλών και χάρη στο έργο μεγάλων ηρώων, που στην ανώτερη ιδιοφυΐα ενός Βίσμαρκ είχε βρει όχι μόνο την ωριμότητα της εποχής (για ένωση), αλλά και τον άνθρωπο που προοριζόταν για την ολοκλήρωση.

Όσο περισσότερο εδραιώνονταν τα ευρωπαϊκά έθνη σε κρατική υπόσταση και διαποτίζονταν από τις δικές τους αξίες, τόσο πιο δύσκολη

θα γινόταν η διατήρηση της ευρωπαϊκής κατάστασης, που σαν λεγόμενη ισορροπία δυνάμεων, δεν ανταποκρίνεται πλέον στις πραγματικές αναλογίες ισχύος. Αυτή η λανθασμένη πίστη στην ικανότητά της να κρατά διαρκώς διχασμένα τα ευρωπαϊκά έθνη και να τα ξεσηκώνει το ένα εναντίον του άλλου με ανόητα τεχνάσματα και ανόητα επιχειρήματα καταδικάστηκε σε ολοένα και πιο δραστική αποτυχία και έτσι η Αγγλία αναγκάστηκε να μετατραπεί από εύκολο επωφελούμενο μιας δεδομένης κατάστασης πραγμάτων σε υπερασπιστή ή ακόμα και σε μόνιμο συντηρητή. Με αυτό όμως η τέχνη των δολοπλοκιών έφτασε στο τέλος της και στη θέση της ήρθε η ανάγκη να κάνει τη δική της μάχη, για την οποία δεν της έλειπε μόνο η θέληση αλλά και η ικανότητα. Αυτή η ικανότητα, όμως, επηρεάζεται από την εξέταση του τεράστιου και συνεχώς αυξανόμενου βάρους που βαρύνει την παγκόσμια αυτοκρατορία αφενός και των ολοένα αυξανόμενων θυσιών αίματος που απαιτούνται για τη διατήρηση της επιθυμητής αποσύνθεσης στην Ευρώπη από την άλλη. Η διατήρηση της ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων είχε – τουλάχιστον αρχικά – απλώς τον σκοπό να βοηθήσει την Αγγλία να αποφύγει να χυθεί δικό της αίμα, προκειμένου να μπορέσει να αποδώσει δικαιοσύνη ευκολότερα στα καθήκοντα της επιδιωκόμενης παγκόσμιας αποστολής της. Αλλά ακριβώς όπως αυτή η χώρα αναγκάστηκε να χύσει το αίμα της στην Ευρώπη, έτσι έπρεπε να έρθει μια στιγμή που η διατήρηση ενός ευρωπαϊκού κατακερματισμού απαιτούσε περισσότερη δύναμη από την Αγγλία από όση θα μπορούσε να διαθέσει για τη διατήρηση της δικής της Αυτοκρατορίας.

Η μεγάλη εξάντληση που ακολούθησε τους Ναπολεόντειους πολέμους, οι οποίοι ουσιαστικά διεξήχθησαν με ηπειρωτικές δυνάμεις, ήταν το πρώτο σημάδι της σταδιακής επιβίωσης του βρετανικού δόγματος για τη διατήρηση της ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων.

Εκτός από αυτό, όμως, η άποψη ότι η βρετανική αυτοκρατορία χρειαζόταν μια ανίσχυρη και διασπασμένη Ευρώπη σαν προϋπόθεση για την ύπαρξή της, ίσχυε μόνο όσο δεν υπήρχαν απειλητικά και εξίσου ισχυρά κράτη στην περιφέρεια της παγκόσμιας αυτοκρατορίας. Τη στιγμή που ο ρωσικός κολοσσός πολέμησε από την Ευρώπη μέσω της Ασίας στην Άπω Ανατολή, τη στιγμή που η Βορειοαμερικανική Ένωση έγινε μια οντότητα που ήταν τόσο ανεξάρτητη από την Αγγλία όσο και εντελώς άτρωτη, και ακόμη περισσότερο όταν η Ιαπωνική Αυτοκρατορία – όπως η Ιταλία και η Γερμανία – ξύπνησε από τον λήθαργο για να γίνει η ηγετική δύναμη στην Άπω Ανατολή, οι προϋποθέσεις για την ύπαρξη της βρετανικής παγκόσμιας αυτοκρατορίας είχαν αλλάξει ριζικά. Αυτή η δομή δεν θα μπορούσε να διατηρηθεί μακροπρόθεσμα ενάντια στην Ευρώπη, αλλά στην καλύτερη περίπτωση, σε συνεργασία με την Ευρώπη.

Όταν λοιπόν το 1914, παρά τις συνεχείς προσπάθειες εκ μέρους της Γερμανίας για τη διατήρηση της ειρήνης – και πάλι σύμφωνα με το παλιό της δόγμα – η Αγγλία κήρυξε τον πόλεμο στο Ράιχ εκείνης της εποχής με τη βοήθεια ενός ανώτερου συνασπισμού δυνάμεων, μάλλον είχε αποδυναμώσει προσωρινά την ίδια τη Γερμανία ως προς την σπουδαιότητά της και τη θέση της στην Ευρώπη και την είχε απομακρύνει από τον υπόλοιπο κόσμο. Αλλά στο τέλος αυτού που ήταν μέχρι τότε ο πιο αιματηρός αγώνας στην παγκόσμια ιστορία, όποιος δεν ήταν εντελώς τυφλός, έπρεπε να αναγνωρίσει και να παραδεχτεί δύο γεγονότα:

1. Ότι ήταν απλώς θέμα χρόνου μέχρι η Γερμανία να αποτινάξει τα δεσμά που της είχαν επιβληθεί, γιατί ένα έθνος, που έχει αντισταθεί σε έναν ολόκληρο κόσμο για τέσσερα χρόνια και μπορεί να εξαναγκαστεί να πάει στις Βερσαλλίες μόνο σαν αποτέλεσμα απάτης και ψεμάτων και με μια εξέγερση στο εσωτερικό, μια μέρα όχι μόνο θα αναγνωρίσει την εξαπάτηση που έχει υποστεί, αλλά φυσικά θα εξαλείψει τις συνέπειές της σαν αυτονόητο παρά τη δύναμη που ασκείται εναντίον της.
2. Η βοήθεια που ζήτησε η Αγγλία κατά τη διάρκεια αυτού του πολέμου δεν μπορούσε πλέον να ανακληθεί, δηλαδή: η έκκληση της αγγλικής κυβέρνησης στην Αμερική σαν έσχατη λύση έφερε αυτή την ήπειρο σε μια οικονομική και πολιτική σημασία που η Αγγλία δεν θα μπορέσει ποτέ να εξαλείψει μόνη της.

Όταν η Αγγλία μπήκε στον παγκόσμιο πόλεμο, πολεμούσε για να διατηρήσει τη δύναμή της στη θάλασσα και δεν ήταν διατεθειμένη να παραχωρήσει στο γερμανικό Ράιχ μια δύναμη πέντε ή έξι στα δέκα. Όταν η Αγγλία – όπως πίστευε – είχε τερματίσει νικηφόρα τον πόλεμο, η Ιαπωνία είχε πάρει τη θέση της Γερμανίας και η Αμερική τη θέση της ίδιας της Αγγλίας. Η δομή της βρετανικής παγκόσμιας αυτοκρατορίας, ωστόσο, δεν είχε αποκτήσει εσωτερική δύναμη από αυτόν τον αγώνα, αλλά μάλλον άρχισε να εξασθενεί και αν, για λόγους τακτικής, χρησιμοποιήθηκε αργότερα ο αόριστος όρος αυτοκρατορία αντί της λέξης αντί της λέξης παγκόσμια αυτοκρατορία, τότε αυτό συνέβη μόνο για να γίνει μια αρετή από μια ανάγκη που δεν μπορούσε να αποφευχθεί.

Και όταν εκείνη την εποχή της σφοδρότερης στρατιωτικής κρίσης ζήτησε βοήθεια με την παροχή υποσχέσεων που από την αρχή δεν σκόπευε να τηρήσει, ήταν ήδη ξεκάθαρο ότι κάποια μέρα οι εξαπατημένοι θα επέμεναν στην εκπλήρωση των διαβεβαιώσεων, πράγμα που σημαίνει ότι είχαν εκδοθεί γραμμάτια που αργά ή γρήγορα έπρεπε να εξαργυρωθούν. Ούτε ο Ινδικός ούτε ο Αραβικός κόσμος θα ξεχάσουν τις διαβεβαιώσεις με τις οποίες κάποτε μπήκαν στον πειρασμό να θυσιαστούν για τη διατήρηση της Βρετανικής παγκόσμιας αυτοκρατορίας.

Το γεγονός ότι η Αγγλία βγήκε από τον πόλεμο οικονομικά σοβαρά ζημιωμένη, δημοσιονομικά επιβαρυμένη και αιματοβαμμένη μπορεί να χρησιμεύσει σαν περαιτέρω απόδειξη ότι ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν μια Πύρρειος νίκη, μια επιτυχία που θα μπορούσε να είναι ο πατέρας των μεταγενέστερων ήττων.

Ένας άλλος τέτοιος πόλεμος για τη διατήρηση της ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων και η Αγγλία θα έχανε τότε αναπόφευκτα την απαραίτητη ισορροπία στο πλαίσιο της ίδιας της παγκόσμιας αυτοκρατορίας, δηλαδή τη δύναμη που διαλύθηκε για την υπεράσπιση μιας αδύνατης ευρωπαϊκής τάξης χάνεται σε σχέση με την υπεράσπιση της δικής της αυτοκρατορίας **και για το λόγο αυτό ο νέος πόλεμος μπορεί και θα τελειώσει μόνο με την καταστροφή της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Με όποιον συμμαχήσει η Αγγλία, στο τέλος αυτού του πολέμου θα δει το σύμμαχό της πιο δυνατό από ό,τι είναι η ίδια ή θα είναι ποτέ.**

Μπορεί οι αρχικαπιταλιστές της να χαιρετούν τους μπολσεβίκους πολιτικούς με τη μεγαλύτερη δυνατή υποκριτική φιλία, οι αρχιεπίσκοποι της μπορεί να αγκαλιάζουν τα αιματοβαμμένα θηρία του μπολσεβίκικου αθεϊσμού όσο το δυνατόν πιο ένθερμα: όσο περισσότερα ψέματα, υποκρισία και δόλο πρέπει να χρησιμοποιηθούν για να κρύψουν τον αφύσικο συνασπισμό αυτής της αυτοκρατορίας από το δικό της λαό ή από την ανθρωπότητα, τόσο λιγότερο θα είναι σε θέση να εξαπατήσουν τα έθνη με όραμα και να εμποδίσουν τη φυσική πρόοδο μιας αναγκαστικής ιστορικής εξέλιξης. Υπάρχει μια σοφή αρχαία παροιμία που λέει ότι οι θεοί τυφλώνουν αυτούς που θέλουν να καταστρέψουν.

Δεν ξέρω αν όλοι οι Άγγλοι το θεωρούν ακόμη και σήμερα σαν σοφή και διαφωτισμένη πράξη το ότι είχαν απορρίψει τις πολυάριθμες προτάσεις για κατανόηση που είχα προτείνει από το 1933. Ούτε αν είναι όλοι τόσο πεπεισμένοι σήμερα ότι ήταν σοφό να απορρίψουν τις προσφορές μου για συμμαχία τις οποίες ανανέωσα την 1η Σεπτεμβρίου 1939 και αποκήρυξαν τις ειρηνευτικές μου προτάσεις μετά τις εκστρατείες της Πολωνίας και της Γαλλίας. Εγώ, από την πλευρά μου, ξέρω μια άλλη αρχή που λέει ότι ο άνθρωπος πρέπει να καταφέρει το τελειωτικό χτύπημα σε εκείνους των οποίων η πτώση είναι προορισμένη από τον Θεό. Άρα, αυτό που πρέπει να γίνει, θα γίνει.
Εάν, όμως, στη ζωή των εθνών, η κρίση και η λογική φαίνεται να έχουν αποσιωπηθεί τελείως, τότε αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι δεν υπάρχει καμιά σκεπτόμενη θέληση, όπου από εξωτερική εμφάνιση η βλακεία και το πείσμα μπορούν να θεωρηθούν ως η μόνη αιτία.

Ο βρετανός Εβραίος λόρδος Ντισραέλι είπε κάποτε ότι το φυλετικό πρό-

βλημα ήταν το κλειδί για την παγκόσμια ιστορία. Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές μεγαλώσαμε με αυτή τη γνώση. Αφιερώνοντας την προσοχή μας στην ουσία του φυλετικού ζητήματος, βρήκαμε την εξήγηση για πολλά προβλήματα που διαφορετικά θα φαινόταν ακατανόητα. Οι κρυφές δυνάμεις που οδήγησαν την Αγγλία στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ήδη από το 1914 ήταν Εβραίοι. Η δύναμη που μας παρέλυσε εκείνη την εποχή και τελικά μας ανάγκασε να παραδοθούμε με το σύνθημα ότι η Γερμανία δεν ήταν πλέον σε θέση να φέρει νικηφόρα τη σημαία της στην πατρίδα, ήταν εβραϊκή. Ήταν οι Εβραίοι που υποκίνησαν την επανάσταση στο λαό μας και έτσι μας έκλεψαν κάθε δυνατότητα για περαιτέρω αντίσταση. Αλλά και από το 1939 Εβραίοι έχουν οδηγήσει τη Βρετανική Αυτοκρατορία στην πιο επικίνδυνη κρίση που γνώρισε ποτέ. Οι Εβραίοι ήταν οι φορείς εκείνης της μπολσεβικικής μόλυνσης που κάποτε απείλησε να καταστρέψει την Ευρώπη. Ταυτόχρονα όμως ήταν οι πολεμοκάπηλοι στις τάξεις των πλουτοκρατών. Μια ομάδα Εβραίων οδήγησε κάποτε την Αμερική στον πόλεμο ενάντια σε όλα τα συμφέροντα αυτής της χώρας, αποκλειστικά από μια εβραϊκή-καπιταλιστική σκοπιά. Και ο Πρόεδρος Ρούσβελτ, λόγω έλλειψης ικανοτήτων, αφουγκράζεται αυτό το πνεύμα υποστήριξης, τους ηγέτες του οποίου δεν χρειάζεται να αναφέρω ονομαστικά: Είναι μόνο Εβραίοι.

Και για άλλη μια φορά, όπως το 1917, οι ΗΠΑ οδηγήθηκαν βαθμιαία σε πόλεμο από τον Πρόεδρο που είχε μολυνθεί από τον εβραϊσμό και το εντελώς εβραϊκό περιβάλλον του, χωρίς κανένα λόγο και χωρίς νόημα ενάντια σε έθνη που ποτέ δεν έκαναν τίποτα στην Αμερική, ενάντια στους λαούς από τον οποίους η Αμερική δεν μπορεί ποτέ να κερδίσει τίποτα. Γιατί τι νόημα έχει ένας πόλεμος που διεξάγεται από ένα κράτος που αντιπροσωπεύει έναν χώρο χωρίς λαό, ενάντια σε λαούς χωρίς χώρο; Από πολιτική άποψη, επομένως, αυτός ο πόλεμος δεν είναι πλέον ζήτημα συμφερόντων μεμονωμένων λαών, αλλά μάλλον μια σύγκρουση μεταξύ εθνών που θέλουν να εξασφαλίσουν τις ζωές των δικών τους και των λαών τους σε αυτή τη γη και εθνών που έχουν γίνει τα αβοήθητα εργαλεία ενός διεθνούς παγκόσμιου παρασίτου. Αλλά οι Γερμανοί και οι σύμμαχοι στρατιώτες είχαν την ευκαιρία να διαπιστώσουν από πρώτο χέρι το πραγματικό έργο αυτής της εβραϊκής διεθνούς πολεμοκαπηλίας στη χώρα όπου ο εβραϊσμός ασκεί αποκλειστικά την δικτατορία του και στην οποία διδάσκεται σαν η ιδανικότερη μορφή διακυβέρνησης στον κόσμο για τις επόμενες γενιές και στον οποίο οι κατώτεροι υπήκοοι άλλων εθνών έχουν γίνει ανεξήγητα υποτελείς, όπως ακριβώς συνέβαινε κάποτε με εμάς.

Και ακριβώς αυτή τη στιγμή αυτή η φαινομενικά γερασμένη Ευρώπη σηκώνει ξανά τον πυρσό της γνώσης – όπως πάντα στην ιστορία – και

σήμερα οι άνδρες της βαδίζουν ως εκπρόσωποι μιας νέας και καλύτερης τάξης σαν η γνήσια νεολαία της κοινωνικής και εθνικής ελευθερίας σε όλο τον κόσμο.

Όταν σας μιλώ σήμερα εξ ονόματος αυτής της αληθινής νεολαίας της Ευρώπης και συνεπώς ενός νεότερου κόσμου, το κάνω με την αίσθηση ενός άνδρα, που έκανε τον πιο δύσκολο αγώνα της ζωής του για ένα ιερό έργο. Σας μιλάω σαν Αρχηγός των στρατών που έχουν κυριαρχήσει σε μια μοίρα η οποία, μπορεί να καλέσει μόνο αυτούς που αντέχουν στην πιο σκληρή δοκιμασία της Θείας Πρόνοιας.

Αν οι θεοί αγαπούν μόνο εκείνους που επιζητούν το αδύνατο, τότε ο Κύριος ο Θεός, δίνει την ευλογία του μόνο σε εκείνους που παραμένουν αφοσιωμένοι στο αδύνατο!

Βουλευτές μου!

Κατά τη διάρκεια αυτού του χειμώνα λήφθηκε μια απόφαση για παγκόσμιο αγώνα, ο οποίος, όσον αφορά τα εμπλεκόμενα προβλήματα, ξεπερνά κατά πολύ σε έκταση εκείνες τις δυσκολίες που πρέπει και μπορούν να επιλυθούν στον κανονικό πόλεμο.

Όταν, τον Νοέμβριο του 1918, το γερμανικό έθνος θολωμένο από την υποκριτική φρασεολογία του τότε Αμερικανού προέδρου, Ουίλσον, κατέθεσε τα όπλα, αν και αήττητος, και αποσύρθηκε από το πεδίο της μάχης, ενεργούσε υπό την επιρροή εκείνης της εβραϊκής φυλής που ήλπιζε να καταφέρει να δημιουργήσει ένα ασφαλές προπύργιο του μπολσεβικισμού στην ίδια την καρδιά της Ευρώπης. Γνωρίζουμε τις θεωρητικές αρχές και τη σκληρή αλήθεια σχετικά με τους στόχους αυτής της παγκόσμιας πανούκλας. Λέγεται «κυριαρχία του προλεταριάτου» που στην πραγματικότητα είναι «εβραϊκή δικτατορία», εξόντωση της εθνικής κυβέρνησης και του ευφυούς στοιχείου μεταξύ των εθνών και κυριαρχία του προλεταριάτου που στη συνέχεια αφού τα στερήσει από τους ηγέτες του – και άρα με δική του υπαιτιότητα – αφήνει απροστάτευτο το προλεταριάτο στην διεθνή εβραϊκή εγκληματικότητα. Αυτό που είχε συμβεί στη Ρωσία σε τόσο φρικιαστική κλίμακα, η εξόντωση αμέτρητων εκατομμυρίων ηγετικών προσωπικοτήτων, επρόκειτο να συνεχιστεί στη Γερμανία. Αν αυτή η πρόθεση απέτυχε, τότε η αιτία βρισκόταν στο γεγονός ότι στον λαό μας υπήρχαν ακόμη πάρα πολλές υγιείς άμυνες και ότι στην πλευρά των μπολσεβίκων – όσον αφορά την ηγεσία, η οποία αποτελούνταν μόνο από Εβραίους – υπήρχε έλλειψη θάρρους από μέρους τους, ενώ το προλεταριάτο κάτω από την ηγεσία τους, δεν είχε την συγκατάθεση του τοπικού πληθυσμού προκειμένου να επιτευχθεί γρήγορα σε όλη τη Γερμανία αυτό που είχε επιτευχθεί στη Ρωσία. Άλλωστε, σε ορισμένα μέρη του Ράιχ βιώσαμε τα προκαταρκτικά στάδια αυτών των συνθηκών, απόδειξη των οποίων είναι οι θυσίες αίματος αμέ-

τρητων ιδεαλιστών.

Η κατάρα αυτού του σατανικού έργου πίεσε περισσότερο την Ουγγαρία, και εκεί μόνο η εθνική βία μπορούσε να εξαλείψει την εβραϊκή βιαιότητα. Το όνομα του ανθρώπου, που σαν ηγέτης έγινε ο σωτήρας της Ουγγαρίας στον αγώνα κατά των εγκληματιών εξακολουθεί να ζει ανάμεσά μας σαν ένας από τους πρώτους εκπροσώπους της έναρξης της ευρωπαϊκής εξέγερσης.

Η χειρότερη σύγκρουση ενάντια στον επαπειλούμενο αφανισμό του λαού και του κράτους έγινε στην Ιταλία. Σε μια απαράμιλλη ηρωική εξέγερση, οι Ιταλοί που συμμετείχαν στον πόλεμο και η ιταλική νεολαία κατέστρεψαν κάτω από την ηγεσία ενός που ήταν ευλογημένος πάνω από όλους τους άλλους, τον συμβιβασμό της δημοκρατικής δειλίας και της μπολσεβικικής δύναμης σε έναν αιματηρό αγώνα και έστησαν στη θέση τους μια νέα θετική ιδέα του λαού και του κράτους. Συνιστώ σε κάθε Γερμανό να μελετήσει την ιστορία της φασιστικής επανάστασης και με αυτόν τον τρόπο, δεν θα ακολουθήσει χωρίς εσωτερικό ενθουσιασμό το δρόμο και το συναίσθημα ενός ανθρώπου που έχει τόσα κοινά με εμάς που αντιλαμβανόμαστε τον αγώνα του σχεδόν σαν μέρος της μοίρας μας. Μόνο από τη νίκη του φασισμού ήταν δυνατόν να μιλάμε για την αρχή της σωτηρίας της Ευρώπης, γιατί από τώρα και στο εξής όχι η αιχμηρή δύναμη της ξιφολόγχης, αλλά μια πραγματικά εποικοδομητική νέα ιδέα είχε πάρει τη θέση του συνονθυλεύματος της καταστροφικής σκέψης και του διαλυτικού χαρακτήρα. Για πρώτη φορά σε ένα κράτος οι Μπολσεβίκοι όχι μόνο ηττήθηκαν, αλλά κυρίως κερδήθηκαν οι μαρξιστές. Κερδήθηκαν για την ανοικοδόμηση μιας καλύτερης και υγιέστερης τάξης της κοινωνίας, που βλέπει το κράτος όχι σαν φορέα προστασίας ενός συγκεκριμένου κοινωνικού στρώματος, αλλά σαν προϋπόθεση για τη διατήρηση της ζωής όλων.

Την ίδια στιγμή που συνέβαιναν αυτά τα γεγονότα που δημιουργούσαν την ιστορία, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα για να εκπληρώσει την αποστολή του αναπτυσσόταν στο δικό μας λαό. Και εδώ, ήρθε η ώρα που στη σύγκρουση μεταξύ του εβραϊκού διεθνισμού και των εθνικοσοσιαλιστικών ιδεών για το λαό και το κράτος, η υγιής φύση ζωντάνεψε. Αυτή η σύγκρουση όμως σημειώθηκε και στις περισσότερες από τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, με τη μόνη διαφορά, ότι σε ορισμένες χώρες καλύφθηκε πρώτα με συμβιβασμό ενώ σε άλλες εξαλείφθηκε προς το παρόν με δραστικά κυβερνητικά μέτρα. Όλοι μας θυμόμαστε ακόμα την επόμενη μεγάλη και αποφασιστική σύγκρουση στην Ισπανία, όπου υπό την ηγεσία ενός και μόνο ανθρώπου επιβλήθηκε μια σαφής και οριστική απόφαση και όπου πάλι μετά από έναν αιματηρό εμφύλιο πόλεμο η εθνική επανάσταση πέτυχε την ανατροπή του αρχέγονου εχθ-

ρού της, του μπολσεβικισμού. Με την αυξανόμενη γνώση ότι οι Εβραίοι είναι το παρασιτικό μικρόβιο αυτών των ασθενειών, το ένα ευρωπαϊκό κράτος μετά το άλλο αναγκάστηκε τα τελευταία χρόνια να λάβει θέση απέναντι σε αυτό το ζωτικό ζήτημα της μοίρας. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης τους ανάγκασε να υιοθετήσουν μέτρα που θα προστάτευαν σθεναρά τους λαούς τους από αυτό το διεθνές δηλητήριο.

Ακόμα κι αν η μπολσεβίκικη Ρωσία είναι το πρακτικό προϊόν αυτής της εβραϊκής μόλυνσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο δημοκρατικός καπιταλισμός δημιουργεί τις προϋποθέσεις για αυτό. Εδώ οι Εβραίοι προετοιμάζουν αυτό που οι ίδιοι οι Εβραίοι ολοκληρώνουν στη δεύτερη πράξη της διαδικασίας, στο πρώτο στάδιο στερούν τα δικαιώματα εκατομμυρίων ανθρώπων για να μετατραπούν σε αβοήθητους σκλάβους ή – όπως λένε οι ίδιοι – σε απαλλοτριωμένους προλετάριους, για να τους ενθαρρύνουν σαν φανατικές μάζες για την καταστροφή των θεμελίων του κράτους τους. Αργότερα ακολουθεί η εξόντωση της δικής τους εθνικής διανόησης και τελικά η αφαίρεση εκείνων των πολιτισμικών θεμελίων, αυτής της χιλιόχρονης κληρονομικής δύναμης που δίνει σε αυτούς τους λαούς την εσωτερική τους αξία και που μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα προειδοποίηση για το μέλλον. Αυτό που μένει στη συνέχεια είναι το ζώο στον άνθρωπο και μια εβραϊκή κλίκα, η οποία, έρχεται στην ηγεσία και καταστρέφει στο τέλος το ίδιο το έδαφος στο οποίο ζει. Σε αυτή τη διαδικασία, που όπως λέει ο Τέοντορ Μόμσεν, πραγματοποιείται από τους Εβραίους για την αποσύνθεση των λαών και των κρατών, η νέα αφυπνισμένη Ευρώπη κήρυξε τον πόλεμο. Περήφανοι έντιμοι λαοί σε άλλα μέρη του κόσμου ενώθηκαν μαζί της και σε αυτούς θα προστεθούν ακόμη εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι, καταπιεσμένοι άνθρωποι, οι οποίοι – ανεξάρτητα από το πώς βλέπουν την κατάσταση οι σημερινοί ηγέτες τους – μια μέρα θα σπάσουν τα δεσμά τους. Θα έρθει το τέλος των ψευτών, που προσποιούνται ότι προστατεύουν τον κόσμο από μια απειλητική ξένη κυριαρχία και στην πραγματικότητα προσπαθούν μόνο να σώσουν τη δική τους παγκόσμια κυριαρχία.

Σε αυτήν την τεράστια και αληθινά ιστορική εξέγερση των εθνών συμμετέχουμε τώρα όλοι, άλλοι σαν ηγέτες, άλλοι σαν συμμετέχοντες ή εκτελεστές. Από τη μία πλευρά βρίσκουμε τους εκφραστές της δημοκρατίας, δηλαδή τον εβραϊκό καπιταλισμό με όλο του το έρμα των παρωχημένων πολιτικών θεωριών και της κοινοβουλευτικής διαφθοράς, το ξεπερασμένο κοινωνικό τους σύστημα, τα εβραϊκά μυαλά των τραστ, τις εβραϊκές τους εφημερίδες, τα χρηματιστήρια και τις τράπεζες – μια πολυεθνική ομάδα, αναμεμειγμένη με πολιτικούς και οικονομικούς κερδοσκόπους του χειρότερου είδους και στο πλευρό τους το κράτος των μπολσεβίκων, δηλαδή εκείνη τη μάζα της υποδουλωμένης ανθρωπότητας πάνω στην οποία ο Εβραίος, όπως στη Σοβιετική Ρωσία, κραδαίνει το

αιματοβαμμένο του μαστίγιο. Και από την άλλη πλευρά βρίσκουμε τα έθνη που αγωνίζονται για την ελευθερία και την ανεξαρτησία τους, που πάνω από όλα αγωνίζονται για να εξασφαλίσουν το καθημερινό ψωμί του λαού τους. Δηλαδή, οι λεγόμενοι «κατέχοντες» από τα υπόγεια του Κρεμλίνου μέχρι τα θησαυροφυλάκια των τραπεζικών οίκων της Νέας Υόρκης ενάντια στους «μη έχοντες», δηλαδή εκείνα τα έθνη για τα οποία μία και μόνη κακή σοδειά σημαίνει στέρηση και πείνα και που, παρ' όλη τη σκληρή δουλειά των κατοίκων τους, δεν βρίσκουν το καθημερινό τους ψωμί για να ζήσουν, όταν στα κράτη και τις χώρες των «εχόντων», το σιτάρι, το καλαμπόκι, ο καφές κ.λ.π., καίγονται ή καταστρέφονται με οποιονδήποτε τρόπο μόνο και μόνο για να επιτευχθούν κάπως υψηλότερες τιμές. Όμως στην Ανατολική Ευρώπη βρίσκεται σήμερα το πεδίο μάχης στο οποίο θα ληφθεί η απόφαση για αυτόν τον αγώνα.

Πάντα μιλούσα σε εσάς, βουλευτές μου, για τις επιτυχίες που σημειώθηκαν στα χρόνια των μαχών που βρίσκονται τώρα πίσω μας, όταν μου το επέτρεπαν ο χρόνος και οι συνθήκες – για τις επιχειρήσεις του περασμένου έτους αυτό ήταν δυνατό για τελευταία φορά στις 11 Δεκεμβρίου, 1941. Εδώ θα ήθελα να τονίσω ιδιαίτερα ότι αυτές οι ομιλίες απευθύνονται πάντα πρωτίστως στο γερμανικό λαό και μετά στους φίλους του. Δεν μιλώ για να πείσω τους ανθρώπους για κάτι, που είτε από βλακεία είτε από κακή πρόθεση δεν μπορούν να δουν ούτε θέλουν να ακούσουν εν γνώσει τους την αλήθεια.

Αν απλώς – για να πάρουμε ένα παράδειγμα – συγκρίνω την πραγματική πορεία των γεγονότων με εκείνα τα συμπεράσματα που αντλεί από αυτά ο κ. Τσώρτσιλ, τότε εδώ φαίνεται μια τέτοια κραυγαλέα ασυμφωνία μεταξύ των γεγονότων και των ερμηνειών τους, που κάθε προσπάθεια γεφύρωσης αυτών των αντίθετων απόψεων πρέπει να είναι μάταιη. Από τον Σεπτέμβριο του 1939 και μάλιστα από τότε που ανέλαβε ο εθνικοσοσιαλισμός την εξουσία, έχω πέσει μόνο σε λάθη και έχω κάνει μόνο γκάφες. Από την άλλη, δεν υπήρξε καμία φάση, κατά τη διάρκεια αυτών των γεγονότων, που ο κ. Τσώρτσιλ να μην την έχει περιγράψει ως «ενθαρρυντική» ούτε μάλλον θα συνεχίσει να το κάνει μέχρι την τελευταία στιγμή. Το γεγονός ότι η Αγγλία κάποτε μας κήρυξε τον πόλεμο ήταν ένα «ενθαρρυντικό σημάδι» της εσωτερικής της δύναμης. Το ότι ήταν δυνατό να βρεθούν άλλοι, που ήταν πρόθυμοι να οδηγηθούν στο σφαγείο προς όφελος του βρετανικού εγωισμού, δεν ήταν φυσικά λιγότερο «ενθαρρυντικό». Ακόμη και μια απλή συνάντηση μεταξύ του Τσώρτσιλ και του Νταλαντιέ ή του Πωλ Ρεϊνώ ή άλλων έδειχνε πάντα «ενθαρρυντικά» συμπτώματα. Οι συζητήσεις μεταξύ δύο ή περισσότερων στρατηγών των συμμάχων είναι εξίσου «ενθαρρυντικές» αποδείξεις της προόδου της στρατιωτικής πτυχής των δημοκρατιών, όσο και οι φλυαρίες δίπλα στο τζάκι του άρρωστου του Λευκού Οίκου είναι

ηθικής πτυχής. Όταν ο κ. Στάφορντ Κριπς πέταξε για τη Μόσχα για πρώτη φορά, δεν ήταν λιγότερο ενθαρρυντικό από την πτήση της επιστροφής του από την Ινδία. Το ότι ο στρατηγός Μακ Άρθουρ κατάφερε να δραπετεύσει από τις Φιλιππίνες την κατάλληλη στιγμή ήταν επίσης ένας «ενθαρρυντικός» παράγοντας. Όπως είναι «ενθαρρυντικό» όταν είκοσι Άγγλοι καταφέρνουν να κρυφτούν σε οποιοδήποτε μέρος των ακτών που καταλαμβάνουμε, για να αποσυρθούν βιαστικά μόλις έρθουν σε επαφή με μια γερμανική περίπολο και να βγουν στη στεριά χαρούμενοι με μαυρισμένα πρόσωπα και με λαστιχένιες σόλες. Όταν μια κυβέρνηση που έχει μεταναστεύσει, δηλαδή μια συλλογή από μηδενικά, κάνει μια δήλωση κατά της Γερμανίας, τότε χαιρετίζεται σαν «ενθαρρυντική», όπως όταν ο Τσώρτσιλ ανακοινώνει επίσημα την καταστροφή γερμανικών υποβρυχίων ή μια νέα εφεύρεση ή μια νέα επίθεση ή ένα δεύτερο μέτωπο και ούτω καθεξής.

Δεν μπορεί κανείς να κάνει τίποτα γι' αυτό. Κάθε έθνος έχει το δικό του είδος ενθάρρυνσης. Για παράδειγμα, κάποτε θεώρησα ενθαρρυντικό το γεγονός ότι καταφέραμε μέσα σε 18 ημέρες και σε μια σειρά από τρομερές μάχες εξόντωσης να σαρώσουμε το πολωνικό κράτος με τα 33 εκατομμύρια κατοίκους του. Επίσης, μου φάνηκε ενθαρρυντικό το γεγονός ότι όλο αυτό το διάστημα ούτε η Γαλλία ούτε η Αγγλία τόλμησαν να πλησιάσουν ούτε καν στο δυτικό τείχος. Πιστεύω ότι ήταν επίσης ενθαρρυντικό όταν μπορέσαμε να προσγειωθούμε στη Νορβηγία, αλλά όχι τη νύχτα με μαυρισμένα πρόσωπα και με λαστιχένιες σόλες, αλλά στο φως της ημέρας και με μπότες με πρόκες και ότι πήραμε τον έλεγχο ολόκληρης της χώρας της Νορβηγίας σε μόλις έξι εβδομάδες. Και σε κάθε περίπτωση ήταν πολύ ενθαρρυντικό για όλους μας να παρακολουθούμε πώς το βρετανικό εκστρατευτικό σώμα εκδιώχθηκε από τη Νορβηγία σε λίγες μόνο εβδομάδες.

Ομοίως, πιστεύω ότι έχουμε κάθε λόγο να θεωρούμε ενθαρρυντικό το γεγονός ότι καταφέραμε να νικήσουμε τις γαλλο-βρετανικές στρατιές μέχρι την πλήρη εξολόθρευσή τους σε λιγότερο από έξι εβδομάδες, και να καταλάβουμε την Ολλανδία σε λιγότερο από μια βδομάδα και το Βέλγιο σε λιγότερο από τρεις βδομάδες και όσο για τις βρετανικές δυνάμεις, να τις συντρίψουμε, να τις αιχμαλωτίσουμε και να τις οδηγήσουμε στη θάλασσα στη Δουνκέρκη. Προσωπικά το βρήκα ιδιαίτερα ενθαρρυντικό το γεγονός ότι εμείς μαζί με την Ιταλία καταφέραμε να κερδίσουμε μεγάλες νίκες, όχι μόνο στη Γαλλία αλλά και στη Βόρεια Αφρική. Κατά τη γνώμη μου, ήταν εξίσου ενθαρρυντικό το γεγονός ότι μπορέσαμε, μαζί με τους συμμάχους μας, να συντρίψουμε μέσα σε λίγες εβδομάδες τη σερβική εξέγερση που ενορχηστρώθηκε από την Ουάσιγκτον και το Λονδίνο και υποκινήθηκε από τη Μόσχα. Επιπλέον ήταν ενθαρρυντικό για εμάς να βλέπουμε την γρήγορη απόσυ-

ρση του βρετανικού εκστρατευτικού στρατού και εκεί, πρώτα από την Πελοπόννησο και μετά μέσω Κρήτης στη θάλασσα, στο βαθμό που δεν καταστράφηκε από εμάς ή αιχμαλωτίστηκε.

Αλλά δεν ήταν λιγότερο ενθαρρυντικό για τον γερμανικό λαό ότι, από τις 22 Ιουνίου του περασμένου έτους, εμείς και οι σύμμαχοί μας καταφέραμε να αποκρούσουμε τον κίνδυνο των Μπολσεβίκων από τα σύνορά μας πάνω από 1.000 χιλιόμετρα σε κοσμοϊστορικές μάχες, και ότι ταυτόχρονα τα υποβρύχιά μας και οι αεροπορικές δυνάμεις, καθώς και οι άλλες ναυτικές μας δυνάμεις, έχουν βυθίσει περισσότερους από 16 εκατομμύρια τόνους της εχθρικής εμπορικής ναυτιλίας και σήμερα εξακολουθούν να τα βυθίζουν και θα συνεχίσουν να τα βυθίζουν. Θεωρώ ενθαρρυντικό, για παράδειγμα, ότι στην απεραντοσύνη της ανατολής μπορέσαμε να κατασκευάσουμε και να λειτουργήσουμε ένα δίκτυο σιδηροδρόμων στο δικό μας εύρος σιδηροτροχιών, το οποίο σήμερα είναι μεγαλύτερο από αυτό ολόκληρης της αγγλικής ηπειρωτικής χώρας. Και όσον αφορά τα ηρωικά κατορθώματα της Ιαπωνίας, αυτή τη μοναδική πορεία νίκης, δεν μπορώ να πω τίποτα άλλο από το ότι στα μάτια μας είναι εξαιρετικά «ενθαρρυντικά». Θα μπορούσα λοιπόν να αντικρούσω τους ενθαρρυντικούς παράγοντες από τους οποίους ζουν ο κ. Τσώρτσιλ και ο κ. Ρούσβελτ, αναφέροντας αμέτρητες πράξεις που αποτελούν ενθάρρυνση για εμάς. Αλλά ίσως το πιο ενθαρρυντικό πράγμα που μπορώ να βρω για τη Γερμανία και τους συμμάχους της είναι το γεγονός ότι οι κύριοι Τσώρτσιλ και Ρούσβελτ βρίσκονται στο Λονδίνο και στην Ουάσιγκτον και όχι στο Βερολίνο ή τη Ρώμη. Οι Άγγλοι δεν θα το πιστέψουν, αλλά είναι η αλήθεια!

Βουλευτές μου!
Άνδρες του Ράιχσταγκ!

Την τελευταία φορά που σας μίλησα, η Ανατολή βυθιζόταν σε έναν χειμώνα, που η Ευρώπη δεν είχε δει σε αυτές τις περιοχές για περισσότερα από 140 χρόνια. Σε λίγες μέρες το θερμόμετρο έπεσε από τους 0 βαθμούς στους μείον 47 βαθμούς και κάτω. Το τι σημαίνει αυτό δύσκολα μπορεί να το φανταστεί κάποιος που δεν το έχει ζήσει.

Τέσσερις εβδομάδες νωρίτερα από ό,τι αναμενόταν, όλες οι περαιτέρω επιχειρήσεις τερματίστηκαν απότομα. Το μέτωπο που βρισκόταν στο στάδιο της προώθησης δεν επιτρεπόταν να οπισθοχωρήσει, ούτε μπορούσε να αφεθεί στις θέσεις που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή. Γι' αυτό ακολούθησε η απόσυρση σε μια γενική γραμμή η οποία φτάνει από το Τάγκαρονγκ στη λίμνη Λαντόγκα. Σήμερα μπορώ να πω ότι αυτή η διαδικασία που μπορεί να αναπαρασταθεί με τόσο εύκολο τρόπο εδώ στην πραγματικότητα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να εκτελεστεί. Η αστρα-

πιαία έναρξη ενός κρύου που ακόμη και σε αυτές τις περιοχές κάνει την εμφάνισή του μόνο μια φορά κάθε εκατό χρόνια, δεν παρέλυσε μόνο τους άνδρες αλλά κυρίως τις μηχανές. Υπήρχαν στιγμές που απείλησε να παγώσει και τους δύο. Όποιος βλέπει την απεραντοσύνη αυτής της ανατολής πρέπει να υπολογίσει το ψυχολογικό βάρος που κατέστρεψε το 1812 τους γαλλικούς στρατούς και που ακριβώς για αυτόν τον λόγο ακόμα και σαν ανάμνηση μπορεί να παραλύσει την ενέργεια των αδύναμων φύσεων. Το κύριο βάρος του αγώνα ήταν πλέον στον στρατό και στις ξένες συμμαχικές μονάδες.

Θεώρησα λοιπόν καθήκον τιμής μου να ενώσω το όνομά μου με την τύχη του στρατού αυτή τη στιγμή. Σαν στρατιώτης νιώθω τόσο υπεύθυνος για τη διεξαγωγή αυτού του αγώνα, που θα το έβρισκα αφόρητο αυτήν την πιο δύσκολη στιγμή να μην αντιμετωπίσω εγώ ο ίδιος όλα αυτά, που η μοίρα φαινόταν να μας επιφυλάσσει ακόμα.

Το ότι καταφέραμε τώρα να κυριαρχήσουμε πλήρως στην απειλητική καταστροφή, το οφείλουμε πρώτα και κύρια στη γενναιότητα, στην πίστη και στην απεριόριστη προθυμία των γενναίων στρατιωτών μας μπροστά στην ταλαιπωρία. Αυτοί μόνο με βοήθησαν να κρατήσω ένα μέτωπο ενάντια στο οποίο οι εχθροί μας άρχισαν να ρίχνουν αμέτρητους αριθμούς ανδρών. Όλους αυτούς τους μήνες, νέες και ελάχιστα εκπαιδευμένες ορδές από το εσωτερικό της απέραντης Κεντρικής Ασίας και από τον Καύκασο εκτοξεύτηκαν εναντίον των γραμμών μας που ειδικά τη νύχτα μπορούσαν να επανδρωθούν μόνο από σημείο σε σημείο.

Γιατί προφανώς είναι αδύνατο να ξαπλώσεις στο ύπαιθρο χωρίς κανένα κάλυμμα όταν έχει κρύο στους 30 ή 40 ή περισσότερους βαθμούς κάτω από το μηδέν. Αν οι Ρώσοι από την πλευρά τους παρόλα αυτά διέσπασαν και διείσδυσαν ανάμεσα σε αυτές τις μόλις οχυρωμένες τοποθεσίες, με συνεχώς νέα κύματα επίθεσης, αυτό έγινε με τη θυσία εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων. Το πρόβλημα όμως, που μας απασχόλησε περισσότερο σε αυτό το διάστημα ήταν αυτό της ενίσχυσης και των προμηθειών. Γιατί ούτε οι Γερμανοί στρατιώτες, ούτε τα γερμανικά άρματα μάχης ούτε οι μηχανές των γερμανικών σιδηροδρόμων ήταν προετοιμασμένα για περιόδους τόσο έντονου ψύχους όπως συναντήσαμε. Ωστόσο, η επιβίωση ή μη επιβίωση των στρατιών εξαρτιόταν από την εξασφάλιση των προμηθειών μας.

Θα καταλάβετε λοιπόν και αναμφίβολα θα εγκρίνετε το γεγονός ότι, στη μια ή την άλλη περίπτωση, ενήργησα αδίστακτα και σκληρά προκειμένου, με την πιο σκληρή αποφασιστικότητα, να κυριαρχήσω σε μια μοίρα στην οποία διαφορετικά θα έπρεπε να υποκύψουμε. Γιατί,

κύριοι βουλευτές μου, όταν το 1812 οι στρατοί του Ναπολέοντα οπισθοχώρησαν από τη Μόσχα και τελικά καταστράφηκαν, οι χαμηλότερες θερμοκρασίες ήταν γύρω στους 25 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Φέτος όμως ο χαμηλότερος βαθμός ψύχους που καταγράφηκε από εμάς σε ένα σημείο του Ανατολικού μετώπου ήταν ακριβώς 52 βαθμούς κάτω από το μηδέν.

Συνοψίζοντας την γενική αξιολόγηση των επιτευγμάτων των στρατευμάτων μας μπορώ μόνο να πω ένα πράγμα και αυτό είναι ότι όλοι έχουν κάνει πλήρως το καθήκον τους. Οι κορυφαίες τιμές σίγουρα πάνε ξανά στο γερμανικό πεζικό μας. Αφού βάδισαν χιλιάδες χιλιόμετρα, περνώντας από επίθεση σε επίθεση, βρέθηκαν ξαφνικά, σχεδόν εν μία νυκτί, στη δίνη ενός χειμώνα που δεν είχαν ονειρευτεί ούτε είχαν βιώσει σε αυτή τη μορφή.

Όλοι γνωρίζουμε τις παραλυτικές συνέπειες του έντονου ψύχους. Επιδρά με μια υπνηλία στους ανθρώπους και τους σκοτώνει ανώδυνα. Το γεγονός ότι γλιτώσαμε από αυτή τη μοίρα εκείνες τις κρίσιμες εβδομάδες, το οφείλουμε στις υπεράνθρωπες προσπάθειες και τη δύναμη της θέλησης όχι μόνο αυτών των ανδρών, αλλά κυρίως των υπαξιωματικών και όλων των αξιωματικών μέχρι εκείνων των στρατηγών, που αναγνωρίζοντας τον επικείμενο κίνδυνο ξανά και ξανά, εμψύχωσαν τους άνδρες με τη μεγαλύτερη διακινδύνευση της ζωής τους και τους σφυρηλάτησαν σε αυτήν την ορκισμένη κοινότητα, που σήμερα είναι ίσως το καλύτερο πράγμα που θα μπορούσε να αποκαλέσει ο γερμανικός λαός σαν δικό του στρατιώτη.

Μιλώντας για αυτό το πεζικό, ωστόσο, θα ήθελα να αναφέρω σήμερα για πρώτη φορά το σταθερό και υποδειγματικό σθένος και την αποφασιστικότητα των γενναίων μου μεραρχιών SS και των αστυνομικών μονάδων των SS.

Από την πρώτη στιγμή τους έβλεπα σαν ένα αποφασισμένο σώμα ανδρών, υπάκουο, πιστό και γενναίο στον πόλεμο, όπως είχαν ορκιστεί να είναι σε περιόδους ειρήνης. Αλλά εκτός από το πεζικό, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο πολέμησαν οι άνδρες των αρμάτων μάχης και οι αντιαρματιστές, οι άνδρες του μηχανικού και του πυροβολικού, οι πολεμικοί ανταποκριτές και τέλος οι οδηγοί των μηχανοκίνητων φαλάγγων μας. Όλοι τους έχουν κερδίσει την ευγνωμοσύνη της πατρίδας τους.

Η πολεμική αεροπορία έχει βοηθήσει αυτούς τους γενναίους στρατιώτες ξανά και ξανά με τις ηρωικές της ενέργειες και όχι μόνο μέσω των ηρωικών πιλότων των καταδιωκτικών και των μαχητικών, των ανιχνευ-

τικών, των αναγνωριστικών και των μεταγωγικών αεροσκαφών, αλλά και όπου ήταν απαραίτητο με τις μονάδες αντιαεροπορικών που προστάτευαν με τον επίγειο αγώνα τους τα αεροδρόμια και τομείς του μετώπου που απειλούνταν ιδιαίτερα. Τα κατασκευαστικά στρατεύματα της Οργάνωσης Τοτ, και του σώματος μεταφορών Σπέερ βοήθησαν στο απίστευτο κρύο να απελευθερώσουν τις γραμμές κυκλοφορίας ξανά και ξανά από εμπόδια και να υπερασπιστούν οι ίδιοι τις οδούς κυκλοφορίας – όποτε χρειαζόταν – με το αίμα τους ενάντια στους αντάρτες.

Οι άνδρες της εργατικής υπηρεσίας πολέμησαν εναλλακτικά άλλοτε με το φτυάρι και άλλοτε με το τουφέκι. Απαιτήθηκαν υπεράνθρωπα κατορθώματα από ιατρούς αξιωματικούς και υπαξιωματικούς, τραυματιοφορείς, νοσοκόμους και ιδιαίτερα από τις αδελφές του Γερμανικού Ερυθρού Σταυρού και της Εθνικοσοσιαλιστικής Λαϊκής Πρόνοιας. Οι μηχανικοί σιδηροδρόμων κατασκεύαζαν πάντα νέες γραμμές, γέφυρες, οδογέφυρες, σε μια εποχή που το ατσάλι ήταν τόσο εύθραυστο που οι σιδηροτροχιές άρχισαν να ραγίζουν και μόνο όταν οδηγούσαν πάνω τους. Υπερβολικά κουρασμένο, το προσωπικό των μηχανών και των μεταγωγέων προσπάθησε να βοηθήσει τους συντρόφους στο μέτωπο, γιατί ήταν μια εποχή που τα πάντα εξαρτιόνταν συχνά από μια γραμμή και ένα τρένο. Για να μπορέσει να πραγματοποιηθεί αυτό, πρέπει να ευχαριστήσουμε το θάρρος απέναντι στο θάνατο και την ετοιμότητα για δράση πολλών ανώνυμων ηρώων, που θα μπουν στην ιστορία του λαού μας σαν αξέχαστοι φορείς δόξας.

Θα ήταν μεγάλη αδικία αν δεν θυμόμουν σήμερα αυτούς που μοιράστηκαν τα ίδια βάσανα μαζί μας. Το να μιλάμε για τους Φιλανδούς συμπολεμιστές μας δεν είναι καθόλου απαραίτητο. Είναι τόσο εξαιρετικοί και, πάνω απ' όλα, τόσο έμπειροι σε αυτόν τον πόλεμο, που δεν μπορούν παρά να θεωρηθούν ως πρότυπα. Είχαν πάνω απ' όλα μεγάλη ηρεμία απέναντι στις ρωσικές μονάδες που είχαν εισβάλει ή είχαν διεισδύσει. Αφού απομόνωσαν πρώτα τους Ρώσους, ξεκίνησαν με την καταστροφή των Μπολσεβίκων που δρούσαν πίσω από την πλάτη τους. Αλλά τώρα που μιλάω για το βορρά, πρέπει να αναφέρω τους στρατιώτες μιας Μεραρχίας που προέρχεται από τη νότια Ευρώπη και που έπρεπε περάσει στην λίμνη Ιλμέν όλα όσα έπρεπε να απαιτήσουμε από τους δικούς μας άνδρες! Όταν η ισπανική μεραρχία επιστρέψει στην πατρίδα της μια μέρα, δεν θα μπορέσουμε να δώσουμε σε αυτούς και στον γενναίο στρατηγό τους καμία άλλη μαρτυρία εκτός από την αναγνώριση της πίστης και της γενναιότητας μέχρι θανάτου!

Αυτή την ίδια εκτίμηση πρέπει να δώσουμε και σε όλες τις άλλες μονάδες, τόσο των Ούγγρων όσο και των Σλοβάκων και Κροατών συμμάχων. Έχουν εκπληρώσει το καθήκον τους με τη μεγαλύτερη γεν-

ναιότητα και αξιοπιστία. Οι τρεις ιταλικές μεραρχίες έμειναν εκεί καθ' όλη τη διάρκεια του χειμώνα παρά το κρύο που πρέπει να τους ήταν ιδιαίτερα οδυνηρό, και μαζί τους, χάρη στη γενναιότητά τους, κάθε ρωσική προσπάθεια διάσπασης καταδικάστηκε σε αποτυχία. Το ίδιο ισχύει και για τους γενναίους στρατιώτες του συμμαχικού ρουμανικού στρατού υπό τη διοίκηση του στρατάρχη τους Αντονέσκου. Σε ολόκληρο το μέτωπο είναι αισθητή μια σταδιακή συγχώνευση μεταξύ των πολύ διαφορετικών ευρωπαϊκών λαών ενάντια στον κοινό εχθρό. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τους Γερμανούς εθελοντές των μονάδων SS, αλλά και για τους Βέλγους και Γάλλους συμμετέχοντες σε αυτήν την κοινή προσπάθεια. Ακόμη και Λιθουανοί, Λετονοί και Εσθονοί, Ουκρανοί και Τάταροι συμμετείχαν στον αγώνα ενάντια στον μπολσεβίκο εχθρό του κόσμου.

Και οι αεροπορικές δυνάμεις των συμμάχων μας, από τους Φιλανδούς μέχρι τα ιταλικά μαχητικά, προκάλεσαν μεγάλες απώλειες στον εχθρό. Μόνο σε μερικές μεμονωμένες περιπτώσεις κατά τη διάρκεια αυτών των τρομερών ιστορικών επιτυχιών χρειάστηκε να παρέμβω προσωπικά. Μόνο όταν έγινε εμφανής η έλλειψη θάρρους ή υπακοής ή του αισθήματος του καθήκοντος για την εκπλήρωση ορισμένων καθηκόντων, πήρα κάποιες σκληρές αποφάσεις δυνάμει του κυριαρχικού δικαιώματος που πιστεύω ότι μου έχει εκχωρήσει ο γερμανικός λαός για την αντιμετώπιση τέτοιων καταστάσεων έκτακτης ανάγκης. Επιτρέψτε μου εδώ να εκφράσω τις ευχαριστίες μου όχι μόνο εκ μέρους μου αλλά και των στρατιωτών μας που η πατρίδα με στήριξε σε αυτόν τον αγώνα.

Με γεμίζει με μεγάλη περηφάνια και βαθιά ικανοποίηση που η εκπαίδευση του λαού μας μέσω του εθνικοσοσιαλισμού αρχίζει τώρα να έχει όλο και πιο ισχυρό αποτέλεσμα. Παρά το γεγονός ότι το ίδιο το κόμμα έχει τη συντριπτική πλειοψηφία όχι μόνο των υποστηρικτών του αλλά και των ηγετών του στο μέτωπο, εκατομμύρια άνδρες που ανήκουν στην πολιτική οργάνωση, στα SA, στο Σώμα Μεταφορών του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος (NSKK) κ.λ.π. και είναι πραγματικά υποδειγματικοί στην ηγεσία τους. Αυτές οι οργανώσεις όπως το Εργατικό Μέτωπο και η Εθνικοσοσιαλιστική Λαϊκή Πρόνοιας κ.λ.π., δεν βοηθούν μόνο περιστασιακά τις έκτακτες ανάγκες στην πατρίδα αλλά και τους στρατιώτες στο πεδίο της μάχης.

Η έκκλησή μου για ζεστά χειμωνιάτικα ρούχα κατέστησε δυνατή, στο συντομότερο δυνατό χρόνο, σε συνδυασμό με πολλές οργανωτικές βελτιώσεις στις προμήθειες, να δοθεί στα στρατεύματα, πάνω απ' όλα, θερμότερος εξοπλισμός από ό,τι είχε στο παρελθόν. Μπορούμε λοιπόν όλοι μαζί – και αυτό το λέω ειδικά εξ ονόματος των ανδρών στην πρώτη γραμμή – να μοιραστούμε ένα περήφανο συναίσθημα: έχουμε κυριαρ-

χήσει σε ένα πεπρωμένο που κάποιον άλλο τον είχε συντρίψει πριν από εκατόν τριάντα χρόνια. Η δοκιμασία που έφερε ο φετινός χειμώνας για το μέτωπο και την πατρίδα πρέπει να είναι και ένα μάθημα για όλους μας. Όσον αφορά την οργάνωση, έχω λάβει εκείνα τα μέτρα που είναι απαραίτητα για να αποτραπεί εξαρχής η επανάληψη παρόμοιων έκτακτων περιστατικών. Οι Γερμανικοί σιδηρόδρομοι θα κάνουν τη δουλειά τους καλύτερα τον επόμενο χειμώνα, όπου κι αν μας βρει, από τον προηγούμενο χειμώνα. Από τις ατμομηχανές μέχρι τα άρματα μάχης, τα βαγόνια φόρτωσης, τους ελκυστήρες και τα φορτηγά, ο στρατός στα ανατολικά θα είναι καλύτερα εξοπλισμένος, – ακόμη και ο άνδρας, αν επαναληφθεί μια τέτοια κλιματική συνθήκη – το αποτέλεσμα της εμπειρίας και της δουλειάς δεν θα οδηγήσει σε παρόμοια κατάσταση, σαν αυτή που ζήσαμε. Το ότι είμαι αποφασισμένος να κάνω τα πάντα προς αυτή την κατεύθυνση για να αποδώσω δικαιοσύνη σε αυτά τα προβλήματα, εσείς παλιοί μου συμπολεμιστές, μην αμφιβάλλετε.

Ωστόσο, υπάρχει ένα πράγμα που θα περιμένω, δηλαδή ότι το έθνος θα μου δώσει το δικαίωμα, να επέμβω αμέσως και να ενεργήσω ανάλογα όπου δεν δίνεται άνευ όρων προσοχή στην υπηρεσία μεγάλων και ζωτικών καθηκόντων. Το μέτωπο και η πατρίδα, η διοίκηση των συγκοινωνιών, η διοίκηση και η δικαιοσύνη πρέπει να υπακούουν σε μία μόνο σκέψη και αυτή είναι να κερδίσουμε τη νίκη. Κανείς σε αυτή τη φάση δεν μπορεί να επιμείνει στα κατοχυρωμένα δικαιώματά του και όλοι πρέπει να γνωρίζουν ότι σήμερα υπάρχουν μόνο καθήκοντα που πρέπει να εκπληρωθούν. Γι' αυτό, ζητώ από το γερμανικό Ράιχσταγκ τη ρητή επιβεβαίωση ότι έχω το νόμιμο δικαίωμα να φροντίζω ώστε κάθε άτομο να εκτελεί το καθήκον του και ότι μπορώ να καταδικάσω τέτοιες περιπτώσεις που κατά τη γνώμη μου και τη συνείδησή μου, δεν εκπληρώνουν τα καθήκοντά τους σε φυλάκιση ή στέρηση του αξιώματος και της θέσης τους ανεξάρτητα από το ποιοι είναι ή ποια δικαιώματα μπορεί να έχουν αποκτήσει. Ακριβώς επειδή υπάρχουν πολύ λίγες εξαιρέσεις μεταξύ εκατομμυρίων αξιοπρεπών ανθρώπων. Διότι πάνω από όλα τα δικαιώματα σε αυτές τις εξαιρέσεις σήμερα βρίσκεται το μόνο κοινό καθήκον.

Δεν με ενδιαφέρει λοιπόν κατά την τρέχουσα ώρα ανάγκης, αν μπορεί να χορηγηθεί ή όχι, άδεια σε δημοσίους υπαλλήλους ή διακοπές εργαζομένων και επίσης απαγορεύω αυτή η άδεια, που δεν μπορεί να χορηγηθεί, να συμψηφιστεί σε μεταγενέστερο χρόνο. Αν κάποιος είχε το δικαίωμα να ζητήσει άδεια, αυτός θα ήταν πρωτίστως μόνο ο στρατιώτης μας στο μέτωπο και, κατά δεύτερο λόγο η εργάτρια του μετώπου. Και από τη στιγμή που δεν μπόρεσα να δώσω άδεια τους τελευταίους μήνες στο ανατολικό μέτωπο, τότε κανείς στην πατρίδα

με το λεγόμενο «κατοχυρωμένο δικαίωμα» δεν μπορεί να φύγει από οποιοδήποτε γραφείο. Εγώ ο ίδιος έχω το δικαίωμα να το αρνηθώ γιατί εγώ – κάτι που μπορεί να μην είναι γνωστό σε όλους σας – δεν έχω πάρει ούτε τρεις μέρες άδεια για μένα από το 1933. Περιμένω επίσης από τη γερμανική δικαιοσύνη να κατανοήσει ότι το έθνος δεν είναι εκεί για αυτούς αλλά εκείνοι για το έθνος, δηλαδή, ότι δεν επιτρέπεται να χαθεί ο κόσμος, στον οποίο περιλαμβάνεται και η Γερμανία, ώστε να υπάρχει ένα επίσημο δικαίωμα, αλλά ότι η Γερμανία πρέπει να ζήσει, ανεξάρτητα από το πόσο αντιβαίνει στις επίσημες αντιλήψεις του δικαστικού σώματος. Δεν καταλαβαίνω – απλώς να αναφέρω ένα παράδειγμα – το γεγονός ότι ένας εγκληματίας που παντρεύτηκε το 1937 και στη συνέχεια κακομεταχειρίστηκε τη σύζυγό του μέχρι τελικά να τρελαθεί και να πεθάνει από τις συνέπειες της κακομεταχείρισης, καταδικάζεται σε πέντε χρόνια φυλάκιση τη στιγμή που δεκάδες χιλιάδες γενναίοι Γερμανοί θα πεθάνουν για να σώσουν την πατρίδα από την καταστροφή του μπολσεβικισμού, δηλαδή για να προστατέψουν τις γυναίκες και τα παιδιά τους. Από εδώ και πέρα θα επεμβαίνω σε αυτές τις υποθέσεις και θα απολύω δικαστές, που προφανώς δεν αναγνωρίζουν την επιταγή της ώρας. Αυτό που κάνουν ο Γερμανός στρατιώτης, ο Γερμανός εργάτης, ο αγρότης, οι γυναίκες μας στην πόλη και την επαρχία, αυτό που κάνουν τα εκατομμύρια της μεσαίας τάξης μας κ.λ.π., θυσιάζοντας τα πάντα μόνο με τη σκέψη της νίκης στο μυαλό τους, απαιτεί μια παρόμοια στάση για αυτούς, που έχουν κληθεί από τον ίδιο τον λαό να φροντίσουν τα συμφέροντά του. Σε αυτή την εποχή δεν υπάρχουν αυτοαποκαλούμενοι άγιοι με κεκτημένα δικαιώματα, αλλά όλοι είμαστε μόνο υπάκουοι υπηρέτες των συμφερόντων του λαού μας.

Βουλευτές μου!
Άνδρες του Ράιχσταγκ!
Έχουμε μια γιγαντιαία χειμερινή μάχη πίσω μας. Θα έρθει η ώρα που τα μέτωπα θα ξυπνήσουν από την παράλυτη κατάστασή τους, και τότε η ιστορία θα αποφασίσει ποιος ήταν ο νικητής αυτόν τον χειμώνα, ο επιτιθέμενος που θυσίασε τις μάζες των ανθρώπων του ανόητα ή ο αμυνόμενος που δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο παρά τη διατήρηση των θέσεων του. Διαβάζω συνεχώς αυτή την εβδομάδα τις τρομερές απειλές των αντιπάλων μας. Ξέρετε ότι θεωρώ το καθήκον μου ιερό και πολύ σοβαρό, για να μην είμαι ποτέ επιπόλαιος. Ό,τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος για να αποτρέψει τους κινδύνους, το έχω κάνει και θα το κάνω και στο μέλλον. Και το πόσο επαρκείς είναι οι προετοιμασίες μας για να ξεπεράσουμε αυτούς τους κινδύνους θα φανεί στο μέλλον. Οι μεγάλοι στρατηγοί της Αγγλίας και των Ηνωμένων Πολιτειών δεν μου εμπνέουν ούτε φόβο ούτε τρόμο. Στα μάτια μου στρατηγοί όπως ο Μακ Άρθουρ σε

καμία περίπτωση δεν έχουν, όπως πιστεύει ο βρετανικός Τύπος, εκπληκτικές ικανότητες αλλά το πολύ ικανότητες διαφυγής. Όπως θαυμάζω τη λιτότητα των αντιπάλων μου στην εφαρμογή του κριτηρίου για το μεγαλείο των δικών τους επιτυχιών ή των προσώπων τους.

Αν όμως επικρατήσει στην Αγγλία η σκέψη της συνέχισης του αεροπορικού πολέμου εναντίον του άμαχου πληθυσμού με νέα μέσα, τότε θα ήθελα να πω τα εξής μπροστά σε όλο τον κόσμο:
Ο κύριος Τσώρτσιλ ξεκίνησε αυτόν τον πόλεμο τον Μάιο του 1940. Για τέσσερις μήνες τον προειδοποιούσα και περίμενα. Μετά ήρθε η στιγμή που αναγκάστηκα να δράσω. Αυτός που ήταν ο μόνος υπεύθυνος για αυτού του είδους τις μάχες άρχισε τότε να παραπονιέται. Ακόμα και τώρα η αναμονή μου δεν είναι αδυναμία. Ας μην παραπονιέται αυτός ο άνθρωπος και ας μην γκρινιάζει αν αναγκαστώ ξανά να δώσω μια απάντηση που θα φέρει πολύ πόνο στο δικό του λαό. Από εδώ και πέρα θα ανταποδώσω το χτύπημα με χτύπημα μέχρι να συντριβεί αυτός ο εγκληματίας και το έργο του.

Όταν κοιτάζω τον κόσμο που ενσαρκώνουμε, όλους τους άνδρες με τους οποίους έχω τη χαρά να συνδεθώ ή που είναι φίλοι μου, και μετά όταν κοιτάζω το πλήθος των πολιτικών ηγετών στο Ράιχ, τους Στρατάρχες του Ράιχ, τους περιφερειάρχες, τους επικεφαλείς των κρατιδίων του Ράιχ, τους Γενικούς Κυβερνήτες μου, τους Επίτροπους του Ράιχ, τους υπουργού μου, κ.λ.π., τον στρατάρχη του Ράιχ μου, τους στρατηγούς και τους ναυάρχους, τους αντιστράτηγους και τους αμέτρητους άλλους ηγέτες στα μέτωπα, τότε προσβλέπω με τη μεγαλύτερη εμπιστοσύνη σε ένα μέλλον στο οποίο η ιστορία δεν θα γραφτεί από παλιάτσους αλλά από άνδρες. Ο αγώνας στα ανατολικά θα συνεχιστεί. Ο μπολσεβίκικος κολοσσός θα χτυπηθεί από εμάς μέχρι να θρυμματιστεί. Ενάντια στην Αγγλία, όμως, το όπλο των γερμανικών υποβρυχίων ήταν το πρώτο που χρησιμοποιήθηκε όλο και περισσότερο. Ήδη από το φθινόπωρο του 1939, αφού βύθιζε περίπου δέκα υποβρύχια σχεδόν καθημερινά, ο κ. Τσώρτσιλ διαβεβαίωσε τους Άγγλους ότι είχε εξαλείψει τον κίνδυνο των υποβρυχίων. Τώρα θέλω να τον διαβεβαιώσω σήμερα ότι αυτός ο κίνδυνος θα κυριαρχήσει πάνω του. Έχω ήδη δηλώσει αλλού ότι η παράλυση της δραστηριότητας των γερμανικών υποβρυχίων πέρυσι οφειλόταν αποκλειστικά στην προσπάθεια αποφυγής κάθε πιθανής αφορμής για σύγκρουση με την Αμερική. Αυτό όμως δεν μπόρεσε να εμποδίσει τον Πρόεδρο της Αμερικανικής Ένωσης, που τον παρότρυναν τα εβραϊκά αφεντικά του, από το να προσπαθεί συνεχώς με νέα μέτρα να περιορίσει την διεξαγωγή του πολέμου για τους Γερμανούς και με διακηρύξεις κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου να καταστήσει εντελώς αδύνατο τον πόλεμο των υποβρυχίων. Ως εκ τούτου, ήταν μια ανακούφιση για εμάς όταν ο γενναίος ιαπωνικός λαός αποφάσισε να

απαντήσει στις ξεδιάντροπες προκλήσεις αυτού του ψυχικά άρρωστου ατόμου με τον μόνο τρόπο που μπορεί κανείς να λογοδοτήσει στο δικό του λαό και στην παγκόσμια ιστορία.

Με αυτό, ο ωκεανός με την ευρεία έννοια της λέξης απελευθερώθηκε τελικά για το γερμανικό υποβρύχιο όπλο. Και αν ο βρετανικός και ο αμερικανικός Τύπος φλυαρεί κάθε εβδομάδα για νέες εφευρέσεις, που θα οδηγήσουν στη βέβαιη εξόντωση των υποβρυχίων, αυτό δεν είναι και κάτι νέο όσο το αντίθετο, ότι τα γερμανικά υποβρύχια και εκείνα των συμμάχων μας και τα όπλα τους βελτιώνονται από χρόνο σε χρόνο. Αυτό που έχει καταφέρει το γερμανικό ναυτικό παρά τον μικρό του αριθμό ξεπερνά κατά πολύ όλα όσα μπόρεσε να πετύχει το πολύ μεγαλύτερο μας στον παγκόσμιο πόλεμο. Το τι μπορούν να κάνουν τα υποβρύχιά μας θα γίνεται όλο και πιο εμφανές από μήνα σε μήνα. **Διότι σαν απάντηση στους ισχυρισμούς του Τσώρτσιλ το φθινόπωρο του 1939 ότι τα γερμανικά υποβρύχια είχαν φτάσει στο τέλος τους, μπορώ μόνο να τον διαβεβαιώσω ότι ο αριθμός τους αυξάνεται με σταθερό ρυθμό από μήνα σε μήνα και ότι σήμερα ήδη έχει αφήσει πολύ πίσω του τον μεγαλύτερο αριθμό από όλα τα υποβρύχια στον παγκόσμιο πόλεμο**.

Εάν η ιταλογερμανική συνεργασία στη Μεσόγειο οδήγησε σε μια συντροφικότητα που γινόταν όλο και πιο στενή και σε μια ολοένα αυξανόμενη επιτυχία, τότε η συνεργασία μεταξύ Γερμανίας, Ιταλίας και Ιαπωνίας και τους άλλους συμμάχους θα σημειώσει εξίσου μεγάλη επιτυχία στα άλλα θέατρα του πολέμου. Το γεγονός ότι προκάλεσαν την Ιαπωνία να μπει σε αυτόν τον πόλεμο ήταν ίσως η πιο παράλογη και ανόητη πράξη των εχθρών μας και αποδείχθηκε σε λίγους μήνες από τον ηρωικό αγώνα αυτού του έθνους. Δεν ξέρω αν ακόμη και σήμερα κάθε Άγγλος είναι ακράδαντα πεπεισμένος ότι οι πολιτικές μέθοδοι του κυρίου Τσώρτσιλ και του Ρούσβελτ ήταν σωστές και αν αυτός ο πόλεμος θα μπορούσε ποτέ να αποβεί επικερδής γι’ αυτούς.

Σ’ αυτήν την πάλη για την ύπαρξη ή την μη ύπαρξη εμείς οι Γερμανοί έχουμε να κερδίσουμε μόνο τα πάντα. Γιατί έτσι κι αλλιώς η απώλεια αυτού του πολέμου σημαίνει το τέλος μας. Η ενδοασιατική βαρβαρότητα θα ερχόταν στην Ευρώπη όπως την εποχή των Ούννων ή της Μογγολικής λαίλαπας. Κανείς δεν το ξέρει καλύτερα από τον Γερμανό στρατιώτη και τα έθνη που συμμάχησαν μαζί του, που γνώρισαν στο μέτωπο την έννοια της μπολσεβικιστικής απελευθέρωσης της ανθρωπότητας που είδαν με τα μάτια τους πως είναι στην πραγματικότητα ο παράδεισος των εργατών και των αγροτών και ποιος το περιέγραψε σωστά, ο εθνικοσοσιαλισμός και ο φασισμός ή οι εχθροί μας. Η Αγγλία όμως δεν μπορεί να κερδίσει τίποτα από αυτόν τον πόλεμο, θα χάσει. Και τότε ίσως μια μέρα στην ιστορία να συνειδητοποιήσει, ότι τη μοίρα των εθνών και των κρατών δεν

πρέπει κανείς να την εμπιστεύεται σε κυνικούς μεθύστακες ούτε σε ανισόρροπους.

Σε αυτόν τον πόλεμο η αλήθεια θα νικήσει στο τέλος! Αυτή όμως είναι μαζί μας!

Είμαι περήφανος για το γεγονός ότι η Θεία Πρόνοια με επέλεξε να ηγούμαι του γερμανικού έθνους σε μια τόσο μεγαλειώδη περίοδο. Θέλω να συνδέσω άνευ όρων το όνομά μου και τη ζωή μου με τη μοίρα του. Δεν έχω άλλο αίτημα να απευθύνω στον Παντοδύναμο από το να μας ευλογήσει στο μέλλον όπως ακριβώς στο παρελθόν, και να με αφήσει να ζήσω όσο είναι απαραίτητο για τη μοίρα του γερμανικού λαού στα μάτια του. Γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερη δόξα από την τιμή να είσαι ο ηγέτης του λαού σου σε δύσκολες στιγμές και επομένως να φέρεις την ευθύνη! Και τίποτα δεν θα μπορούσε να με κάνει να νιώθω πιο ευτυχισμένος από τη σκέψη ότι αυτός ο λαός είναι ο γερμανικός λαός μου.